

O chestiune de onoare

21 septembrie 2005

Gili Cârstea

Studiam zilele trecute un concept teologic enunțat de Elifaz – și susținut de mulți dintre teologii noștri – despre imposibilitatea ca omul păcătos să trăiască în neprihănire. Făcându-se ecoul unui duh necurat, Elifaz se întreba: “Poate cel născut din femeie să fie fără prihană?” (Iov 15:14-16). El sugera în acest pasaj că nici locuitorii cerului nu pot trăi fără prihană, cu atât mai puțin “ființa urâcioasă și stricată” născută din femeie.

Acest atac al diavolului urmărește în primul rând denigrarea caracterului lui Dumnezeu. El își propagă campania murdară împotriva legii începută în cer, sugerând că standardul neprihănirii este o povară neplăcută pentru locuitorii cerului, o cerință impusă ființelor create prin care acestea sunt ținute în sclavie. I s-a permis să clădească o lume fără lege, iar noi, pământenii, am simțit pe pielea noastră fericirea promisă. Și ar fi trebuit să ne lămurim deja ce înseamnă o lume fără legea lui Dumnezeu, dar se pare că nu învățăm nimic.

Spuneam că este un atac împotriva caracterului lui Dumnezeu deoarece planul de mântuire urmărește să recupereze din mocirla păcatului pe cei ce s-au desprins de izvorul vieții, aducându-i la standardul legii și împuternicindu-i să trăiască fără păcat. Acest scop a fost realizat mai întâi în Hristos, “născut din femeie,” și va fi repetat cu fiecare păcătos care va avea credința lui Isus. Aceasta este făgăduința lui Dumnezeu, a fost semnată cu sângele legământului și este o chestiune de onoare:

“În omenire trebuie reprodus chipul lui Dumnezeu. Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, sunt implicate în desăvârșirea de caracter a poporului Său” (DA 671).

Waggoner a înțeles și el acest lucru, deși solia lor a fost respinsă, iar lumina a încetat să înainteze în timpul lor, rămânând doar “începutul” luminii îngerului a cărui slavă urmează să lumineze tot pământul. În Signs din ianuarie 1896, el comenta Romani 3 cu versetul 4:

“Ca să fii îndreptățit în cuvintele Tale, și să ieși biruitor când vei fi judecat’ (Romani 3,4). Dumnezeu este acuzat acum de Satana de nedreptate și indiferență, chiar de cruzime. Mii de oameni s-au făcut ecoul acestei acuzații. Dar judecata va dovedi neprihănirea lui Dumnezeu. Caracterul Său, ca și al omului, se află acum în fața instanței. Fiecare act, al lui Dumnezeu și al omului, care a fost făcut de la creațiune încoace, va fi văzut la judecată în toată însemnătatea lui. Iar când toate vor fi văzute în acea lumină perfectă, Dumnezeu va fi

achitat de orice acuzație chiar de dușmanii Săi (E.J.Waggoner - Signs of the Times, 9 ianuarie 1896).

Judecata trebuie să dovedească neprihănirea lui Dumnezeu, iar solii din 1888 au înțeles că Dumnezeu se află în fața instanței. Universul trebuie să ajungă la adevăr, acel adevăr neînțeles la început, și anume că moartea nu este o pedeapsă pentru neascultare, ci efectul natural al desprinderii voluntare de izvorul vieții. Vă imaginați ce catastrofă ar fi dacă juriul ceresc ar constata că, de-a lungul întregii istorii a omenirii, Dumnezeu a nimicit pe copiii Săi rebeli, iar la sfârșitul istoriei îi va arunca pe toți în somnul de veci. Toată această demonstrație ar fi complet inutilă, deoarece, dacă este legal ca Dumnezeu să omoare pe copiii Săi rebeli, era mult mai eficient dacă spulbera în fașă rebeliunea lui Lucifer, înainte ca acesta să exporte fărădelegea pe pământ.

Dar așa ceva este inadmisibil, iar judecata va dovedi fără umbră de îndoială neprihănirea lui Dumnezeu, exact așa cum a fost ea oglindită în viața și lucrarea Domnului nostru Isus Hristos. Judecata va dovedi că legea este legea lui Dumnezeu, iar guvernarea divină se desfășoară în neprihănirea legii.

Pentru Dumnezeu și Hristos este o chestiune de onoare să refacă valoarea legii în inimile păcătoșilor, iar noi suntem martori că Dumnezeu a procedat corect în relația Sa cu noi, oricât s-ar lupta Baal și teologii lui să ne convingă de contrariu.